

Sygn. akt II AKzw 92/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Janusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w sprawie skazanej **N. P.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt II Ko 720/13

o umorzeniu postępowania w przedmiocie wniosku obrońcy skazanej

o wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1§ 2 k.k.w.

postanawia:

I. **utrzymać** zaskarżone postanowienie w mocy,

II. **zwolnić** skazaną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami zaś obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Rzeszowie, w oparciu o art. 15 § 1 k.k.w., umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku obrońcy skazanej N. P. o wystąpienie o zgodę do organu sądowego W. M. C. w L. na przekazanie do wykonania w Wielkiej Brytanii kar pozbawienia wolności, orzeczonych w sprawach (...)

Zażalenie od powyższego orzeczenia wywiódł obrońca skazanej. Autor zażalenia zarzucił błędną interpretację art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. (nowela do k.p.k.).

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpinania Sądowi 1 instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie może zostać uwzględnione.

Zaprezentowana przez Sąd a quo wykładnia art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. 2011.240.1430), nowelizującej Kodeks postępowania karnego z dniem 1 stycznia 2012 r. poprzez m. in. dodanie rozdziału 66f k.p.k., oraz przyjęty zakres czasowy stosowania, implementowanego w tej zmianie, instrumentu współpracy międzynarodowej, należy w całości zaaprobować.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 powoływanej wyżej ustawy, rozdziałów 66f i 66g Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się do orzeczeń wydanych przed dniem 5 grudnia 2011 r. Gdyby brać tylko pod uwagę treść samego przepisu, można by się skłaniać ku jego interpretacji, przedstawionej przez obrońcę skazanej. Wątpliwości te rozwiewa jednak lektura uzasadnienia owej nowelizacji (Lex (...), nr druku (...)), gdzie w uwadze 6 pt. „termin wejścia w życie”, podano: „projektowany termin wejścia w życie ustawy to 1 stycznia 2012 r. Należy tu wskazać, że decyzja ramowa (...)/ (...), z terminem implementacji do dnia 5 grudnia 2011 r., ma zastosowanie do wyroków wydanych po tej dacie. Decyzja ramowa (...)/ (...), z terminem implementacji do dnia 6 grudnia 2011 r., nie zawiera takiej klauzuli, jednakże pierwsze wystąpienia państw Unii Europejskiej o przejęcie orzeczeń do wykonania również będą mogły zostać skierowane nie wcześniej niż po dniu 6 grudnia 2011 r. Mając na uwadze czas potrzebny na ich doręczenie oraz terminy rozpoznania takich wystąpień, należy przyjąć, że pierwsze decyzje sądów polskich w kwestiach objętych planowaną ustawą będą zapadać nie wcześniej niż po dniu 1 stycznia 2012 r.”

Przypomnieć jedynie należy, iż przepis art. 611t k.p.k., który mógłby mieć zastosowanie w przedmiotowej sprawie, stanowi implementację przepisów art. 2, 4, 5 oraz 6 ust. 1 i 2 decyzji ramowej (...) z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. U. UE. L z dnia 5 grudnia 2008 r.).

Powoływanie się na praktykę sądu w innych sprawach, niezgodną z przepisami ustawy, nie może mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie.

Konkludując stwierdzić trzeba, że stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu jest trafne, natomiast wniesiony środek odwoławczy nie dostarczył argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.